

Jeg ved, hvor dine børn går i vuggestue, og jeg kommer og kører ind i dig en dag, hvor du har hentet dem.

Du er på min dødsliste!

Jeg klipper dine trusser af ...

NÅR ONLINE VOLD OG CHIKANE RAMMER

– danske kvindelige kommunalpolitikere fortæller deres historier

AMNESTY
INTERNATIONAL

METODE

Amnesty har foretaget 18 kvalitative interview med kvindelige kommunalpolitikere fra alle partier, som er repræsenteret i Folketinget. Vi har henvendt os til otte politikere fra hvert parti med diversitet i alder, geografi og baggrund. Vi har gennemført interview med alle, som har reageret på vores henvendelse.

Disse interview undersøger kvindelige kommunalpolitikeres oplevelser med online chikane i dybden for at få en forståelse af de forhold, som Amnesty kortlagde med den internationale kvantitative undersøgelse af online chikane mod kvinder, som blev offentliggjort 20. november 2017. Undersøgelsen omfatter 4.000 kvinder i otte lande, deriblandt Danmark, og den dokumenterer, at næsten hver femte danske kvinde udsættes for digitale trusler og chikane.

Følgende er uddrag fra nogle af de research-interview, som Amnesty Danmark har foretaget i forbindelse med undersøgelsen af online vold og chikane mod kvinder. For overskuelighedens skyld er uddragene samlet under de tre gennemgående overskrifter: Hvordan har du oplevet online-chikane? Hvordan påvirkede det dig? Hvad gjorde du for at standse chikanen?

KONKLUSIONER FRA INTERVIEW MED DE 18 KOMMUNALPOLITIKERE

- Alle de interviewede oplyser, at de har været udsat for digital chikane og vold i større eller mindre grad.
- Alle peger på det strukturelle problem i chikanen og understreger, at en stor del af chikanen oplever de, fordi de er kvinder – og det opleves nedværdigende.
- Mange påpeger, at det netop er svært at tage ligestillingsproblematikker op, fordi det medfører mere chikane.
- De fleste har ændret den måde, de bruger sociale medier på: Selvcensur og emner, de ikke debatterer mere – eller de bruger længere tid på at overveje formuleringer.
- Flere har oplevet at få det psykisk dårligt på grund af chikanen og følt sig utrygge. Flere har også frygtet for deres families sikkerhed.
- Flere har oplevet at få tilsendt nøgenbilleder af tilfældige mænds penis.
- De fleste har oplevet direkte og indirekte trusler om voldtægt, andre seksuelle overgreb, drab, nedbrænding.
- Kvinder, som også er eksempelvis muslimer eller kristne, oplever typiske dobbelt chikane både på baggrund af køn og religion.

Sonja Marie Jensen, 23 år, Socialdemokratiet, kommunalpolitiker i Nyborg

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"For to år siden havde vi en stor debat om et asylcenter, der blev placeret her i Nyborg. Her gik jeg ind og korrigerede en af mine kollegaer på Facebook vedrørende en faktuel oplysning, som han skrev forkert. Og det endte med, at jeg fik beskeder om, at det var fordi, jeg godt kan lide at blive voldtaget af muslimer, eller at jeg bare skal vide, at der kommer en eller anden muslimsk bande og voldtager mig og alle mine børn."

"På Jodel (socialt medie, red.) blev der skrevet 'Sonja med patterne' og 'Er der nogen, der kan skaffe et nøgenbillede af hende'. Jeg blev virkelig vred og fik det dårligt. Også fordi jeg havde en sag for et år siden (oktober sidste år, red.) med en falsk Snapchat-profil, der prøvede at skaffe nøgenbilleder af mig og udlovede en dusør."

Hvordan påvirkede det dig?

"I starten var jeg sådan lidt 'ja, ja, herregud, der findes ikke nogle nøgenbilleder af mig', så det var jeg egentlig ret ligeglad med. Men da der så var mænd, der begyndte at skrive og spørge, om de skulle komme forbi min lejlighed og hjælpe med nogle billeder, så var jeg sådan 'okay, der går grænsen'. Det var meget, meget ubehageligt, for det endte med, at jeg gik herhjemme i to måneder, hvor jeg nærmest ikke kunne gå rundt i mit eget hjem uden at trække gardinerne for, fordi jeg var bange".

"Den trussel, jeg fik i forbindelse med asylcenteret, som tog jeg i retten. Den tog hårdt på mig. Især fordi han blev frikendt. For første gang i mit liv forstod jeg, når ofre snakker om retfærdighedsfølelse. Det gjorde mig utryg. Hvis han er tilpas tosset, så ved jeg jo ikke, om han reelt set kommer og prøver at brænde mit hus ned eller prøver at true mig til ikke at køre den her sag. Man bliver jo sådan lidt småparanoid over det. Eller man bliver direkte paranoid".

"Hvad angår den arbejdsmæssige del i forhold til at debattere på sociale medier: Jeg har fuldstændig ubevidst – efter en trussel, der gik på at brænde mit hjem ned – ikke debatteret på Facebook siden. Jeg blev spurgt af en avis et halvt år efter, hvad der var sket, og det gik op for mig, at det havde jeg faktisk ikke gjort. Og i dag bliver jeg kritiseret for, at jeg lægger noget op til debat, men at 'du gider alligevel ikke at diskutere med os', og det er sådan set rigtig nok, jeg er blevet helt

vildt hæmmet i at diskutere på de sociale medier”.

”I oktober sidste år var der ham, der prøvede at skaffe nøgenbilleder af mig, og i oktober-november-december var der ham, som ville brænde mit hus ned. Og de måneder var meget, meget hårde. Tit går jeg jo rundt i undertøj eller morgenkåbe eller et håndklæde og lige henter noget tøj, og jeg har flere gange tænkt ’gad vide, om nogen kunne være syge nok til at stå derude og tage et billede og lægge op et eller andet sted, fordi det er sejt’. Det er meget utrygt og ubehageligt. Det er jo en kæmpestor krænkelse af ens privatliv”.

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

”Jeg prøvede at anmelde sagen. Politiet grinede af mig i røret og sagde ’du lyder som en lækker ung kvinde’, og så gjorde de ikke mere ved det. Jeg startede ikke med at sige, at jeg var politiker, men det sagde jeg i runde to, da politimanden havde kaldt mig lækker. Men de gjorde stadig ikke noget, for der var ikke delt noget (nøgenbilleder, red.).”

”I forbindelse med en debat om asyl var der en mand, som skrev til mig. Det var en meget lang tråd på Facebook. Og jeg har screenshots af det hele. Han endte med at skrive ’brænd byrådsmedlemmets hus ned’ og så et eller andet med muslimer. Det melder jeg til politiet, og politiet går også videre med den, og der var en helt fantastisk politimand, som virkelig løftede opgaven godt. Men manden, som truede mig, blev frikendt både i byretten og i landsretten, fordi han havde sat truslen i citationstegn. Fordi han, som han forklarede i retten, ’citerede islamisterne’. Det var argumentet”.

”Jeg melder det næsten altid til Facebook, når jeg oplever digital chikane og vold. Jeg har nærmest aldrig oplevet, at Facebook tog anmeldelsen alvorligt og handlede på den. Og jeg har virkelig klaget mange gange. Nu er jeg stoppet, for jeg gider ikke bruge mere tid og energi på det, når der ikke kommer noget ud af det. Jeg har aldrig oplevet, at Facebook fjernede noget. Jodel er det eneste sociale medie, som rent faktisk har reageret på min klage”.

Sanne Fandrup, 50 år, Radikale Venstre, kommunalpolitiker i Ballerup

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Vi opererer jo egentlig hos os med to begreber, om jeg så må sige. Det ene er mennesker, der trods alt holder sig inden for emnet. For eksempel, hvis vi slår et opslag op om skolepolitik, så får vi nogle gange nogle meget lange og meget aggressive indlæg med mange beskyldninger og sådan noget, men det handler om skolen. Dem vælger vi altid at svare så pædagogisk og rimeligt som muligt, og vi beder dem holde en pæn tone. Og så er der chikanen, hvor vi virkelig får det glatte lag: 'Landsforrædere', 'du skulle kneppes/voldtages af en muslim', sådan nogle meget voldsomme ting, som ikke har noget at gøre med emnet. Altså hvor folk overhovedet ikke forholder sig til emnet, eller hvor det bare vælter ud med grimme ting. Det oplever jeg hver måned. Og dem blokerer jeg. Vi har haft det oppe at vende, hvordan vi håndterer de to grupper. Og der har vi valgt den stil. Altså hvor vi bare blokerer folk, der ikke forholder sig til emnet eller er grænseoverskridende eller truende".

Hvordan påvirker det dig?

"Nogen gange synes jeg godt, det kan tage pusten lidt fra én at opleve digital chikane ofte. Dem i den kategori, som jeg blokerer, påvirker mig faktisk slet ikke mere. Jeg er ligeglad. Det er bare syge mennesker, som ikke skal være på vore site. Jeg tager slet ikke stilling til dem, jeg blokerer dem bare med det samme. Og det er bare sådan en ting, jeg gør et par gange om ugen, hvor jeg går ind og ser efter, og hvis der er nogen af dem, så bliver de blokeret, og så er vi ligesom videre. Så de rigtig grove påvirker mig faktisk meget mindre end dem, hvor folk bare er totalt aggressive over et eller andet, som de mener, de har ret til at skrive".

"I min familie er der nogen, der spørger 'orke du virkelig det der?'. Der må jeg så sige, at nogen gange har jeg det sådan lidt 'ja, det ved jeg sgu ikke rigtig!'. Sådan en valgkamp, som vi er i lige nu, kan godt være ret intensiv, fordi du er i gang i så mange timer i døgnet, og så samtidig vælter det ind på din Facebookside. Det kan godt trække ret mange tænder ud, at du måske kommer hjem fra et vælgermøde klokken 22 om aftenen, og så er der faktisk voldsomme kommentarer på Facebook, som du bør forholde dig til, for i morgen tidlig er der bare nogle nye. Og du skal også på arbejde, og du skal også alt muligt andet".

Hvad gjorde du for at standse chikanen? *Se tidligere svar, red.*

Isabella Arendt, 24 år, Kristendemokraterne, kommunalpolitiker i København

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Jeg har oplevet trusler, men det har været af meget hypotetisk art. På et tidspunkt er jeg blevet truet med, at jeg skulle voldtages af hele Islamisk Stat. Og der tænkte jeg, at ham Helge fra Risskov ikke havde evnen til at føre truslen ud i livet. Jeg har ikke endnu oplevet trusler, som jeg har været reelt nervøs for, at nogen kunne finde på at føre ud i livet. I valgkampen får jeg selvfølgelig flere end ellers, og af og til bliver der kommenteret på min påklædning, eller at jeg altid går i høje sko. Så er ens kjole for kort, og så havde jeg en kjole på uden ærmer, og så var dét også et problem. Eller ja, farven på læbestiften eller højden på stiletterne eller sådan noget".

"Jeg synes, det bliver for personligt, når det ikke længere handler om politikeren Isabella, men når det handler om personen Isabella. Når de kommenterer på enten mit køn eller min tro i særdeleshed. Jeg er personligt kristen og er vokset op i Indre Mission, og det får jeg virkelig mange hug for. Det er suverænt det, jeg får mest kritik på. Om at jeg er hjernevasket, indoktrineret eller et eller andet. Den digitale chikane, jeg oplever, er tit en kombination mellem mit køn og min religion."

Hvordan påvirkede det dig?

"Den digitale chikane har påvirket, hvordan jeg bruger sociale medier. Jeg skriver stadigvæk meget, hvad jeg tænker og føler, og hvad jeg synes, er det rigtige. Men jeg kan også godt tænke, om det er værd at tage den der debat. Især i starten påvirkede den digitale chikane mig meget. Desværre er det sådan, at man jo bliver garvet i gamet. Det er jo ikke i orden, men man vænner sig til det. Og det er jo endnu mere skræmmende. At der er rigtig meget af sådan noget hverdagssexisme, som man bare accepterer".

"For mig er det også sådan noget med, at mænd skriver til mig 'hej, du ser smuk ud på dit billede, skal vi mødes, må jeg knalde dig?'. Jeg fik simpelthen for mange af sådan nogle henvendelser. Det var tre til fire om dagen, der skrev sexistiske beskeder og ikke engang sådan noget med seksuelle undertoner, men bare sådan groft skrev, hvad de havde tænkt sig at gøre ved mig seksuelt, og om vi ikke kunne mødes. Det var ikke noget, jeg følte mig truet af, men det påvirkede mig negativt, fordi jeg syntes, det var klamt, og jeg syntes, det var ubehageligt".

”Jeg har haft de der dage, hvor jeg tænker ’okay nu tager jeg lige en pause’. Der har været gange, hvor jeg bogstaveligt talt kom grædende hjem og måtte aflyse alt den dag”.

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

”Nu har jeg så en privat profil, hvor jeg har meget, meget strenge regler for, hvem jeg bliver venner med. Og så har jeg en offentlig side, hvor der ikke på samme måde er den form for chikane, fordi Facebooks algoritmer er sat sådan op, at de sider ikke på samme måde bliver udsat og delt. Så det er også en god måde at beskytte mig på”.

”Jeg oplever, hvad jeg vil kalde hypotetiske trusler. Jeg har heller aldrig meldt nogen af dem til politiet, netop fordi truslerne er af den der karakter som: ’Jeg håber, din kirke brænder med dig i’”.

Christel Gall, 45 år, Dansk Folkeparti, kommunalpolitiker i Odense

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Nogle trusler har været mere eksplicitte end andre. Nogle er i stil med 'Vi finder jer'. Nogen gange med falske profiler".

"Der er en del, der kommenterer på de artikler, som nævner min fortid (som stripper og nøgenmodel, red.), når de kommer ud på de sociale medier. Det første, jeg får at vide, er 'det er fandeme mange kilo siden!' Og ja, det er det fandeme også. Men igen, så ser jeg ikke, at det er særlig relevant, hvor mange år siden det er, at jeg har været side 9-pige. Der eksisterer ikke noget filter på Facebook. Jeg ville ønske, at der var flere personer, som tænkte 'ville jeg nu også sige det, hvis hun stod der?' For det er altså begrænset, hvor mange der ville stå og kalde mig 'fede so' til mit ansigt. Der er nogen dage, hvor man bedre lige kan overskue sådan tre af de beskeder end andre dage. Sådan er vi alle sammen indrettet".

Hvordan påvirker det dig?

"Det har ikke fået mig til at føle mig utryg. Det har den "forkerte" effekt på mig. Jeg bliver lidt mere 'ret ryggen og bare kom an'. Jeg bliver ikke bange for, at nogen kommer efter mig, min familie eller mine børn, for jeg tror simpelthen ikke, at min fantasi rækker til, at nogen kan være så afstumpede. Så naiv er jeg. Den chikane, jeg oplever, har ikke fået mig til at ændre vaner på de sociale medier. Jeg skriver det bare én gang til. Det gør mig bare virkelig mere stædig og mere målrettet, og der er ingen, der skal bestemme, hvad jeg skal sige, mene, skrive, tænke, tro om noget som helst. Som udgangspunkt svarer jeg ikke på trusler eller chikane".

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

"Jeg har anmeldt noget af chikanen til Facebook, men jeg tror faktisk ikke, de tog beskederne ned. Men nogle gange, når nogen har skrevet noget primitivt, så tager jeg et screenshot af det og knalder det op på min side: 'Det er så lige endnu en kærlig hilsen fra en ikke-fan'".

"Jeg fik en trussel om, at jeg nok skulle slagtes på samme måde, som man gør med halalslagting. Da jeg snakkede med politiet om det, fik jeg pænt at vide, at det var for snævert til, at de kunne gøre noget ved det. Jeg forhørte mig om sagen, men det var ikke en konkret anmeldelse. Det kan

godt være, de havde behandlet det anderledes, hvis jeg helt faktisk havde sagt, at jeg anmeldte det. Hvis jeg insisterede på at anmelde det. Så det skal lige siges til politiets forsvar. Jeg synes, det er fair nok, at de fortæller, at det bare ikke er det, de prioriterer højst lige nu. De vil hellere prioritere noget andet. Jeg kan godt leve med det her”.

Anne Jeremiassen, 41 år, Liberal Alliance, kommunalpolitiker i Lyngby-Taarbæk

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Da jeg kom ind i byrådet i 2014 arbejdede jeg på en sag om et stykke jord, der var blevet solgt. Herefter modtog jeg konkrete trusler. Blandt andet var der en som skrev til mig: "Jeg ved godt, at du kører i en sort golf, og det her er dit registreringsnummer. Jeg ved, hvor dine børn går i vuggestue, og jeg kommer og kører ind i dig en dag, hvor du har hentet dem". Det var voldsomt og gjorde mig ret vred."

"Jeg har flere gange fået tilsendt nøgenbilleder af mænds penis, eksempelvis da en kollega mistede sin datter, hvilket berørte os alle meget – skrev jeg noget på Facebook med en reference til TV 2-sangen Kys det nu det satans liv. Herefter sendte en mand mig et billede af sin penis med ordene: "kys den her". Det er jo bare latterligt, og igen noget, som jeg ikke tror, at mænd oplever. Har også fået kommentaren: "MILF" (Mother I'd like to fuck, red.) Jeg tror, at dem, der skriver det, selv ser det som en slags kompliment. Og selv om jeg tænker sådan, så forstår jeg godt, at det kan virke meget voldsomt på de, der måske ikke er 'blevet hærkede'."

Hvordan påvirkede det dig?

"Jeg har det meste af mit liv tænkt, at kønsdiskrimination ikke findes i Danmark, men jo ældre jeg bliver, kan jeg se, at det faktisk findes. Men det er ikke i lovgivningen, det er, og det er heller ikke dér, det skal løses. Det findes i den måde, der tales forskelligt til og om kvinder og mænd, og jeg tror faktisk ikke, at det er bevidst møntet på køn. Jeg kan omvendt bare konstatere, at nogle mænd taler til kvinder på en måde, som de ikke taler til mænd på, og det opleves truende, uden at man helt kan forklare hvorfor."

"Der er diskussioner, som jeg ikke orker. Det er svært at sætte fingeren på, når de ikke direkte skriver noget kønsrelateret. Og det gør det endnu sværere at ændre. Det gør, at jeg nogle gange fravælger diskussionen. For jeg gider simpelthen ikke bruge en aften på at bliver talt ned til."

"Jeg må ærligt erkende, at der er nogle emner, som jeg er mere tilbageholdende med at poste om. Der er altid en nogle, der – sikkert i god mening – påtager sig rollen med at forklare mig 'tingenes rette sammenhæng', selv om jeg ved, at jeg helt styr på det. Det virker meget nedladende, og jeg ser ikke, at de samme mennesker 'forklarer' på samme måde til mænd. Ligeledes i forhold til flygtninge f.eks., har jeg holdt mig tilbage fra at skrive om det i denne her valgkamp – enten bliver jeg anklaget for at være en 'isdronning', eller så får jeg at vide, at jeg for blød, og 'kvinde-agtig'. Igen

tænker jeg ikke, at kritikken er bevidst relateret til mit køn, men det er alligevel sådan, den kommer ud.”

”Det kan jo godt være diskrimination uden, at der er nogen, der skriver om bryster, men der er den her ‘Lille De’-tilgang, som jeg finder utroligt provokerende. Ligeledes har jeg en kollega der konsekvent bruger sin fysiske overlegenhed ved at tale højt og hårdt, rulle med øjne og ryste på hovedet osv. Det provokerer mig helt vildt, og selv om jeg sagtens kan ‘returnere’, synes jeg, at det er et problem, at den eneste måde, jeg kan modgå det på, er ved at finde tilsvarende sider af mig selv frem. Det er utroligt trættende at skulle skrue sig selv helt derop for at afværge usaglige angreb, før man kan diskutere politik. Jeg ved ikke, om der bevidst bruges fysisk overlegenhed til at trykke andre, men det sker ret konsekvent, og flere af mine kolleger har givet udtryk for, at de simpelthen ikke orker det, og de resignerer i stedet. Det fjerner fokus og energi fra det politiske arbejde.”

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

”Da jeg fik den besked om, at man ville påkøre min bil, var jeg godt klar over at afsenderen forventede, at jeg ville føle mig krænket. Så i stedet valgte jeg at oplyse min bils vægt, at mine bremses vist trængte til at blive skiftet, og hvornår jeg hentede ungerne dagen efter. Jeg hørte aldrig mere til ham.

Jeg tror, at det udmatter kvinder mere, end mænd er klar over, og at det afholder mange fra at ytre sig. Derfor har jeg ikke gjort så meget ud af det – jeg vil ikke skræmme dem væk fra politik. Vi har alle et ansvar i forhold til, hvordan vi taler til hinanden, og det handler ikke om lovgivning eller politikeransvar. Det er ligesom med psykisk vold og mobning, det kan man realistisk ikke lovgive sig ud af. Det handler om, at vi hver især skal sige tydeligt fra, når vi ser det ske, og ikke bare liste op og tilkendegive sympati bag efter. Det skal demonteres i situationen i stedet. Der, hvor jeg mener, at der skal tages hånd om det, er, når man bevidst forsøger at trumle andre ud af diskussionen med sin fysik f.eks., for det er de færreste, der vil betale den pris for at få lov at ytre sig. Det er virkelig skidt for demokratiet.”

Rukhsana Bibi, 50 år, Alternativet, kommunalpolitiker i Høje-Taastrup

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"I min Messenger-indbakke har jeg oplevet digital chikane, men det har mine børn været gode til hurtigt at fjerne. Det er mest mænd. Altså, der har også været nogen, hvor de siger, 'vi synes ikke, at kvinder har noget med politik at gøre!'. Og så er der unge, der har skrevet, at 'vores bedstefar eller andre har været til de her møder, hvor de har fået at vide, at kvinder ikke hører til i politik'. Og specielt ikke en tørklæde-kvinde. Eller det er det, de prøver at fortælle. Og det, jeg er chokeret over, er, at dem, som jeg lige har oplevet dét her fra, er jo selv muslimer. De har jo selv mødre, døtre og søstre, der går med hijab og tørklæde, men det virker som om, at vi gerne må være lærere, vi må gerne være jordemødre, jurister og advokater, men vi må ikke være i medierne. Der hører vi bare ikke til og heller ikke i politik. Og dét syntes jeg også var meget grænseoverskridende. Det gjorde mig så sur".

Hvordan påvirkede det dig?

"Jeg har flere gange følt mig i fysisk fare efter digitale trusler. Ja, jeg må ærligt indrømme, at når man får sådan noget med 'vi ved, hvor du bor' eller 'se dig over skulderen' – ja, det er der nogen, der skriver – så bliver man selvfølgelig bange, når man går ud, og man tænker 'hvad sker der?'"

"Jeg har i perioder følt mig utryg. Det har jeg faktisk for at være ærlig. Jeg siger det ikke til mine børn. Lige nu, ja, mens jeg er i det her politik, glæder jeg mig faktisk til, at det er overstået. Bliver jeg valgt, eller bliver jeg ikke valgt. Hvis jeg bliver valgt, så skal jeg jo fortsætte med den her kamp. Og så vil der altid være nogen, der er uenige med dig, men man kan jo godt være det på en god og demokratisk måde i stedet for at opføre sig som en barbar eller et uhyre, tænker jeg."

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

"Jeg ved ikke, om det er falske profiler, dem som chikanerer mig online. Jeg har prøvet at kontakte politiet, hvor de siger, at de ikke kan finde dem. Man kan ikke komme videre, når de undersøger det. Så jeg har prøvet at anmelde nogen af dem, som, jeg syntes, var grænseoverskridende, fordi de blev ved med at dukke op et eller andet sted. Men som politiet siger, de kan jo blive ved med at lave falske profiler, så det bedste, jeg kan gøre, det er at lade være med at svare dem, lade være med at kigge på det, bare lade dem skrive, hvad de vil".

”Vi har jo også Alternativets Facebookside, og der har vi heldigvis én, der kigger på, hvad der kommer af kommentarer. Og han fortalte mig, at der var en, der havde sagt ’hvad fanden laver hun på det billede, hun hører slet ikke til, hun skal skride til sit hjemland, hvor hun hører til!’. Han syntes ikke, at det var noget, som andre skulle se, så han fjernede den og blokerede vedkommende. Så heldigvis så jeg det ikke, for han syntes, jeg havde været ude for nok. På halvdelen af mine plakater er der lavet hærværk, og de fleste af dem er forsvundet”.

Sinem Demir, 25 år, Enhedslisten, kommunalpolitiker i København

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Inden jeg blev aktiv i politik, var jeg meget aktiv som debattør på de sociale medier. Da jeg var yngre, tilbage i 2009-2010, var jeg ekstremt aktiv, og der husker jeg, at jeg fik rigtig mange privatbeskeder på Facebook fra folk, jeg ikke kendte; om at jeg bare skulle holde min kæft; at jeg var en kælling; at jeg bare skulle sætte mig op på mit tæppe og flyve hjem, til hvor jeg kom fra. Og nu i mit politiske liv får jeg også trusler. Det er faktisk pudsigt, for da I (Amnesty, red.) kontaktede mig, var det to dage efter, at jeg lige havde lavet min seneste politianmeldelse, efter jeg fik en trusselbesked om, at jeg var på en dødsliste. Der stod ordret i beskeden, at vedkommende ville klippe mine trusser af, hvilket jo er en trussel om voldtægt. Jeg ved, at grunden til, at det er de formuleringer, der bliver brugt, er fordi, jeg er en kvinde. Hvis jeg havde været en mand, man var uenig med, havde jeg ikke fået en besked om, at man ville klippe trusserne af mig".

"Jeg synes, det er endnu mere problematisk, når de sender trusler om mig til min mor – trusler om, hvad de vil gøre ved hendes datter. De sender min mor sms'er og skriver til hende på Facebook. En typisk trussel er, at de vil voldtage og røvpule hendes datter. Jeg har selv tyrkisk baggrund, og fordi jeg både har minoritetsbaggrund og er kvinde, bliver jeg udsat for dobbelt chikane. Min mor bliver også spurgt, hvor meget kurdisk pik hendes datter får. Og det er bare ikke rart. Jeg tror ikke, det er rart for nogen forældre, eller overhovedet nogen mennesker, at få sådan nogle beskeder om folk, de holder af. Og det gør jo, at min mor, som bor i Odense, er total utryk ved, at jeg bor alene i København. Men betyder det så, at jeg som 25-årig skal flytte hjem og sammen med min mor? Og heller ikke gå uden for en dør og heller ikke deltage i samfundsdebatten, fordi jeg får trusselsbeskeder?"

Hvordan påvirkede det dig?

"Natten før, vi skulle hænge valgplakater op, kom jeg hjem sent om aftenen, da det ringede på min dørtелефon, og for første gang kunne jeg mærke, at mit hjerte virkelig begyndte at slå. Jeg blev virkelig bange. Derudover er jeg også bange i forhold til de beskeder, min mor modtager. Det betyder, at der er nogen, som ved, hvor min familie bor. Det får mig til at føle mig utryk og for eksempel tænke på min niece på otte år".

"Jeg har også haft dage, hvor jeg har tænkt 'måske skulle du bare lade være?' Men det er et meget

kort øjeblik, for efterfølgende tænker jeg bare 'nej, ved du hvad, de kan stoppe'. Jeg skal ikke stoppe. For det er jo frihedsberøvelse, hvis de får lov til at få os kvinder, som gerne vil være aktive, til at holde kæft”.

”Jeg har faktisk ikke ændret vaner på de sociale medier. For når tanken slår mig, om jeg måske skal lægge en dæmper på det eller udtrykke mig anderledes, måske slet ikke udtrykke mig, så bliver det et nej. Vi skal italesætte de problemer, vi har. Vi skal ikke ignorere digital vold og chikane, vi skal ikke lade, som om det ikke findes, bare fordi vi har det lidt nemmere end andre steder i verden. Det ændrer ikke på, at vi har et stort problem her. Hvis vi accepterer, at folk må tale sådan til kvinder, hvis vi ikke er normkritiske, så kan vi ikke gøre noget ved det. Derfor skal vi italesætte det. Politiet skal også tage henvendelser om digital chikane mere alvorligt ved at sige 'ved du hvad, det her er faktisk en dødstrussel, det er en trussel om voldtægt' – det er alvorligt og ulovligt”.

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

”Jeg har haft perioder, hvor der er kommet trusler, sms'er og opkald dagligt henover tre uger. Og så er der perioder, hvor der ikke sker noget i to måneder. Det er virkelig rekorden for, hvor lang tid der går mellem truslerne, og det er siden, jeg var 17-18 år. Da det gik helt grassat for tre år siden, blev jeg ved med at anmelde det til politiet. Jeg anmeldte det mindst tre-fire gange. Og jeg samlede beviser. Der var en person, som jeg ved, hvem er, som jeg var ret overbevist om, var en af dem (der sendte mig trusler, red.). En familiefar, en som jeg kendte personligt, og som var politisk uenig med mig. Politiet talte med ham, men han indrømmede det selvfølgelig ikke. Der blev ingen retssag. Jeg blev ved med at ringe politiet op. Vi fik beskeder i vores postkasse og næsten daglige opkald til min mor. Opkaldene kom om natten fra en mand, som stønner og efterfølgende siger, at det er sådan, det vil lyde, når han voldtager hendes datter.”

Pia Allerslev, 45 år, Venstre, børne- og ungeborgmester i København 2014-2017 og kultur- og fritidsborgmester 2008-2013

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Jeg kan huske, at da vi indviede moskeen ude i Nordvest, var jeg den eneste borgerlige politiker, der mødte op. Og jeg smed det op på Facebook, og jeg lavede mange interview til alle mulige medier. Og så fulgte jeg sådan lidt bekymret med hele dagen... der var kun gode kommentarer. Det var simpelthen så positivt på Facebook. Lige indtil vi kom til klokken 21 om aftenen. Så var det, at de kom på banen – dem jeg tillader mig at kalde "overvægtige, halvfulde mænd i netundertrøjer". Og så skal jeg da lige love for, at jeg blev kaldt for landsforræder og alt muligt. Og der fik jeg nogle beskeder, der var sådan noget med 'hvordan i alverden jeg kunne være politiker, fordi jeg var forræder mod mit eget land, og jeg ville bare have, at alle muslimer skulle overtage hele Danmark' og så videre. Men der havde jeg det sådan at 'ja, selvfølgelig kommer de', men det var interessant, at de først kom efter mørkets frembrud".

Hvordan påvirkede det dig?

"Jeg har oplevet digitale trusler én gang under en valgkamp, hvor jeg meldte det til politiet. Og der oplevede jeg faktisk, at de tog det meget seriøst. Det var under sidste valgkamp, hvor en person sendte mig en privatbesked på Facebook om, at med de holdninger jeg havde, så burde jeg ikke leve, og jeg burde ikke være politiker, og jeg burde ikke have lov til at sige noget i offentligheden, og han vidste, hvor jeg boede, og sådan noget i den stil. Så fik jeg fat i politiet med det samme. Og de fandt ud af, hvem det var. Da jeg modtog den besked, var det ikke rart, og jeg tænkte 'gad vide, om han faktisk ved hvor jeg bor? Om han har fulgt efter mig?'. Jeg tænkte også på min familie, som jo ikke selv har valgt, at jeg skulle være politiker".

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

"Jeg er ret konsekvent, når folk skriver noget grimt om mig eller om andre på min side. Så sender jeg dem en privatbesked og skriver, 'du må gerne deltage i debatten, men jeg gider ikke, at det foregår i den tone'. Og kommer der så noget mere derefter, så sletter jeg dem. Men jeg har det faktisk også sådan, at når jeg kan se, at der er nogle, der skriver noget grimt om mig, så lader jeg det som regel blive stående, fordi jeg kan jo også mærke, at der er en social kontrol på en eller anden måde, så de, der følger mig, går til modangreb på en eller anden idiot, der har skrevet noget, der ikke er særligt pænt om mig".

Lone Myrhøj, 37 år, SF, kommunalpolitiker i Vejle

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"Jeg har oplevet et par stykker, hvor jeg har følt mig utryk ved nogle ting, de har skrevet. Det har for eksempel været noget med, at jeg skulle deporteres til Rusland i et eller andet atombombe-forsøg".

"Der har været nogle gange, hvor jeg har haft vagter med til byrådsmøderne, fordi der har været én bestemt person, der har været til stede. Der har jeg undersøgt med vores jurister, om det er tilladt, at han tager billeder inde i byrådsalen, og der bliver filmet, og jeg ved, jeg kan se det på Facebook ti minutter efter. Er der så grænser for, hvad han må? Det er der ikke. Han må gerne tage billeder, han må gerne poste dem, og han må gerne skrive chikanerende og truende ting. Og selv hvis jeg fik tilhold, for det overvejede jeg på et tidspunkt, måtte han stadig komme til byrådsmøderne, fordi det er offentlige møder".

Hvordan påvirker det dig?

"Egentlig plejer jeg at gemme det væk og tage det ud af min bevidsthed, så det ikke skal fylde. Men jeg har til tider været bekymret for, om det kunne gå udover min familie. Især hvis jeg har kunnet se, at der har været nogen i nærheden, som har vidst noget om mig, der ikke umiddelbart har været tilgængeligt i mit politiske virke, og som de heller ikke har kunnet finde på Facebook eller lignende".

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

"Jeg har haft min profil lukket, fordi jeg blev skide træt af at få de der beskeder hele tiden. Også fordi jeg havde nogle klamme typer, som blev ved med at skrive på Messenger, uanset hvad jeg gjorde. Selvom jeg tog konfrontationen og skrev, at jeg gerne ville holde mig til en debat om noget konkret, og at jeg ikke havde nogen interesse i at diskutere mit privatliv med dem og 'nej, jeg gider heller ikke knalde'. Jeg har en del, der er blokeret af samme grund".

Marjan Ganjjou, 48 år, Det Konservative Folkeparti, kommunalpolitiker i Høje-Taastrup

Hvordan har du oplevet online-chikane?

"For eksempel når en herre, der hedder Lasse, som jeg slet ikke kender, skriver 'Har du jord i hovedet?' i min Messenger-indbakke. Så sletter jeg ham, og så skriver han igen og igen. Jeg har ikke selv oplevet direkte trusler, men jeg tror, at hvis ikke jeg censurerede mig selv, så ville jeg få trusler".

Hvordan påvirker det dig?

"Jeg undgår at skrive om islam. Og tørklædedebatten. I hvert fald tænker jeg mig rigtig meget om, inden jeg skriver bare en lille ting".

"Jeg er ikke ligeglad med chikane. Jeg rationaliserer for ikke at blive ramt af det. Men jeg bliver ramt. Jeg bliver sådan lidt: Hvor meget skal jeg integreres, før jeg bliver accepteret? Jeg spiser svinekød, er lys i huden, holder dansk jul, jeg lever faktisk ret dansk. Men jeg har også mine egne rødder, iranske venner, iranske fester, iransk nytår. Så jeg har jo begge dele og begge verdener, men det er som om, det ikke er godt nok. Jeg bliver faktisk lidt ked af det. Jeg bliver ramt i den inderste kerne. Jeg hører også, at jeg er for integreret, at jeg ikke er god nok, ikke rigtig iraner. At jeg er en luder. Eller bare: 'Du er en kvinde, hvad laver du i politik?'"

Hvad gjorde du for at standse chikanen?

Se ovenstående svar, red.